

τοῦ κ. Τσέλιου, εἰσὶν οἱ καλλίτεροι ὑπὲρ αὐτοῦ τίτλοι. Ἐκείνο τὸ ὅποιον κατ' ἐξοχὴν ἔχομεν καθήκον νὰ τονίσωμεν εἶνε ἡ ἠθικὴ χρη-
στότης ἐφ' ἑνὸς ἢ διαπνέουσα ἐν αὐτῷ καὶ ἡ εὐλαβὴς τήρησις ὅλων
τῶν κανόνων τῆς ὑγιεινῆς, ἢ εὐοδοῦσα, μετὰ τῆς σωματικῆς εὐρωστίας,
καὶ τὴν ὑγιεινὴν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος. Εἰς τὸ ἔργον δὲ
τοῦτο πολῦτιμον βοηθὸν καὶ συναντιλήπτορα ἔχει τὴν ἐνάρετον καὶ
σώφρονα αὐτοῦ σύζυγον, τῆς ὁποίας ἡ μητρικὴ ἀληθῶς ἐπαγρύπνη-
σις καὶ ἡ ἀβρὰ φιλοσοργία, ἡ τὰ πάντα ἐφορῶσα καὶ προλαμβά-
νουσα, εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ κάλλιστα ἠθικὰ ἐφόδια τοῦ σχολείου του.

Τοιοῦτον ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὸ λύκειον τοῦ κ. Τσέλιου καὶ ὡς
τοιοῦτον αἰσθανόμεθα τὸ καθήκον νὰ τὸ συστήσωμεν διὰ τῶν ὀλίγων
ῥιθμῶν. Ὁ κ. Τσέλιος, εἶπομεν, εἶνε ἐκ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες
ἀποστέρουσι τὸν θόρυβον, γνωρίζομεν δὲ ὅτι προσκρούομεν εἰς τὴν
χαρακτηριστικὴν του μετριοφροσύνην. Ἄλλ' ἴσα - ἴσα δι' αὐτὸ ἀκρι-
βῶς ἐπιβάλλεται ἡμῖν τὸ καθήκον τοῦτο, καθόσον τὸ σχολεῖον τὸ
ἐξυπηρετοῦν οὕτω τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα ἀποβαίνει ζήτημα
κοινῆς μερίμνης καὶ ἐνδιαφέροντος.

ΦΩΡΟΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ "ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ,, ΛΕΩΝ. ΒΛΑΧΟΥ

ΣΑΝ τὸ πουλί ποῦ δὲν ξεχνᾷ τὸν τόπο ποῦ ἔχει ἀπλώσει
στ' ἀγροὶ πρώτη του φορὰ τ' ἀνάλαφρα φτερά,
ποῦ πρώτη σκέπη, πρῶτο φῶς καὶ ζέστα τοῦ ἔχει δώσει
κι' ὁποῦ ἡ καρδιά του μακρὰ δὲν παύει ν' ἀγαπᾷ

Ἔτσι καὶ ἐγὼ μακρὰ ἀπὸ Σέ, Φωλῆνὰ φωτολοσυμένη,
τὸν νοῦ μου ποῦ πρωτόφεξες μ' ἀχιτίδες τ' οὐρανοῦ
καὶ μουδειξες τὴν ὠμορφιὰ ποῦ βοίσκεται κορυμμένη,
καὶ τὴν ἀλήθεια ἐγνώρισες ἔς τὸν ἀμαθῆ μου νοῦ.

Δὲν σὲ ξεχνῶ εἶσαι γιὰ ἐμὲ ἱερὸ προσκνητήριον...
καὶ Σὲ αἰτέ, ποῦ μ' ἔμαθες πῶς νὰ πετῶ κ' ἐγὼ
κι' ἀφ' τὰ φτερά σου καὶ τι θαρῶ πῶς ἔχω πάρει,
μεγάλε μου διδάσκαλε, μέσ' ἔς τὴν καρδιά Σᾶς κλειῶ.

Κι' ὅταν τῆς γῆς ἡ ἀχάριστη μὲ γονατίζει πάλι
καὶ τὰ φτερά μου σέρονται ἔς τὸν κόσμον ἐδῶ βραεῖα,
θυμοῦμαι Ἐσὲ καὶ δυνατὸς ξαναπετάω καὶ πάλι
ἐκεῖ ποῦ ποῦ ἔδειξες νὰ ζῶ, ἔς αἰσθήματα ὑψηλά.

Ὅταν ὁ κόσμος μόνο εἰπῆ ποτὲ καλὸ γιὰ ἐμένα
κι' ἀπὸ τὸ φῶς ποῦ μοῦ ἔδωκες ἀστράφω καὶ φανῆ,
κλέφτης θαρῶ πῶς γίνομαι, διδάσκαλέ μου, Ἐσένα
γιατὶ γιὰ Ἐσέ, τὸν πλάστη μου, ἔπρεπε αὐτὸ νὰ εἰπῆ.

Ἰανουάριος 1906.

Ι. Π. ΤΣΙΑΛΙΜΙΓΚΡΑΣ